

Maan suola ja maailman valo

Matt. 5:13-16

13. *"Te olette maan suola. Mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei kelpaa enää mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.*

14. *Te olette maailman valo. Ylhäällä vuorella oleva kaupunki ei voi olla kätkössä.*

15. *Eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville.*

16. *Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa."*

Armo riittää!

Muistan, miten edesmennyt isäni loppuvuosinaan katseli mennyttä elämäänsä ja voihkaisi: "En ole saanut elämässäni mitään merkittävää aikaan!" Ehkä tämä turhuuden tuntu johtui osin siitä, kun hän näki niiden lentokoneiden ja diesel-veturien, joita hän oli ollut suunnittelemassa ja rakentamassa yksi toisensa jälkeen siirtyvän loppuun käytettyinä romuttamolle. Äitini ja meidän lastemme huomautus siitä, että olihan hän sentään kasvattanut hyvin kuusi lastaan, oli kantanut laajemminkin vastuuta seurakunnan lapsi ja nuorisotyöstä ei tuntunut myöskään tyydyttävän häntä. Lopulta viimeisessä viestissään meille Japaniin ennen kuin hän tästä ajasta lähti, kysymys sai vastauksensa. Se oli viimeisillä voimilla kirjoitettu syntymäpäiväkortti pojanpojalle. Sen sisältö oli lähes parissa lauseessa: "Tärkeintä elämässä on Jumalan armo, käytä elämäsi sen levittämiseen!"

Olemus tärkein

Uskovan kristityn, Jumalan ihmisen elämässä ei ole ratkaisevaa se, mitä hän elämässään tekee ja mitä hän saa aikaan, vaan se kuka ja millainen hän on ja ketä varten hän tekee sen, minkä tekee. Saatamme toki jonkun tuttumme kuoltua lukea lehdestä, millaisia ansioita hänellä milläkin alalla oli ja mitä hän harrasti. Mutta kuitenkin meille on tärkeämpää se, millainen hän oli kuin mitä hän teki. Meidän olemuksemme puhuu niin kovalla äänellä, että se peittää alleen puheitemme ja tekojemme äänen.

Kristityn olemus

Jeesuksen valtaistuin puhe, joksi Vuorisaarnaa voidaan syystä nimittää, määrittelee aluksi, millainen on Jumalan valtakunnan kansalainen, Jumalan ihminen. Jeesus julistaa autuaiksi eli ylen onnellisiksi ihmiset sen perusteella, mitä he Hänen armonsä vaikutuksesta ovat. *Autuaita ovat hengessä köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.(5:3)*

Autuuden eli onnen syynä ei ole siis siinä, mitä ihmiset tekevät, vaan siinä, millaisia he ovat. Heidän autuutensa ei tietenkään johdu heidän köyhyydestään eli puutteestaan, vaan siinä, että vain köyhät ja puutteensa tunnustavat tarvitsevat Herran apua. Mutta juuri sellaiset saavat Kristuksen suunnattoman rikkauden, Jumalan armon ja niissä koko taivasten valtakunnan ihmeellisenä lahjana omakseen. *"Kristus tuli heidän tähtensä köyhäksi, että he rikastuisivat Jeesuksen köyhyydestä."* Jumalan armo, meihin köyhiin ja ansiottomiin ja avuttomiin kohdistuva Jumalan rakkaus, muuttaakin meidät aivan muuksi kuin mitä omassa varassamme olemme.

Jumala antoi armossaan oman Poikansa Golgatan ristille kärsimään ja vuodattamaan pyhän verensä meidän syntiemme sovituksiksi, niin että jokainen köyhä, joka tulee Jeesuksen luo köyhyytensä tunnustaen, saisi lahjaksi Kristuksen koko rikkauten. Jeesus ottaa Lutherin "autuaaksi vaihtokaupaksi" nimittämässä armon ihmeessä vastaan meidän koko köyhyytemme ja syntitakkamme, kärsii sen tuomion loppuun asti. Vastineeksi Hän lahjoittaa oman täydellisen vanhurskautensa, puhtautensa, pyhyytensä, lapseutensa ja uuden elämänsä. Näin köyhästä tulee suunnattoman rikas ja ylen onnellinen. Jeesus on hänen rikkautensa, Jeesuksen puhdas vanhurskauden puku, hänen pukunsa ja Jeesuksen Pyhä Henki asettuu hänen sydämeensä asumaan. Hänen elämänsä ei ole enää hänen omaa elämäänsä, vaan Jeesuksen elämää Hänessä. Näin Jumalan ihmisen ratkaiseva ominaisuus on siinä, mitä Jeesus hänessä on.

Jumalan lapsen varsinainen olemus on siinä, että hän omistaa taivasten valtakunnan, hän on sisällä Jumalan valtakunnassa, joka ilmenee vanhurskautena, ilona ja rauhana Pyhässä Hengessä. Se on osallisuutta Jumalan elämään Pyhässä Hengessä ja alamaisuutta Jumalalle, Kristus-kuninkaan hallintaa uskovassa ja kristillisessä seurakunnassa.

Vaikutuksemme maailmassa

"Te olette maan suola. Mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei kelpaa enää mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. (13)

Jeesus jatkoi nyt vuorisaarnaa puhuen edelleen vain omille opetuslapsilleen, mutta samalla hänellä oli näköpiirissään ja mielessään suuri ihmisjoukko vähän alempana. Siellä oli kaikenlaista kansaa, sairaita, alas painettuja, monella tavalla syntyä tehneitä ja turmeltuneita, yhteiskunnassa vaikutusvaltaisia ja muiden halveksimia, siis varsin sekalaista kansaa. Nyt Jeesus osoitti sanansa omille seuraajilleen osoittaen, millaisen vaikutuksen he tulisivat tekemään tuohon turmeluksen ja kuoleman alaiseen kansaan.

Kysymys on siitä, millaisia kristityt ovat Jeesuksen elämän vaikuttaessa heissä Sanan ja Pyhän Hengen kautta, eikä siitä millaisiin saavutuksiin he yltävät tai mitä he saavat aikaiseksi. Kysymys on siitä, millaisia olemme. Jos ajattelemme perheen isää, joka haluaa kasvattaa lapsiaan oikeaan elämään, hän ei saa sitä aikaan parhaimmillaan kasvatusohjeilla, käskyillä tai kielloilla, vaan sillä millainen on hänen oma olemuksensa ja elämänsä. Jos hänen elämäntapansa esimerkki on huono, mikään hyvää tarkoittava opetus ei mene perille. Olemuksemme ratkaisee. Jeesus ei sano, että tehkää sitä tai tätä, vaan että me *olemme* maan suola. Jos sydämessämme asuu Jumalan Henki, hänen vaikutta meidän kauttamme.

Jeesus kyllä joutuu varoittamaan siitä, että me voimme estää Hänen olemuksensa suolaisuuden ja maun leviämisen tai valon paistamisen ympärillemme. Uskovan kristityn suurena vaarana on mukautua tämän maailman ajattelutapaan ja arvoihin. Se on aina Pyhän Hengen murehduttaminen tai vastustaminen. Mutta jos annamme Herran Hengen vapaasti vaikuttaa, kysymys ei ole yrittämisestä ja ponnistelusta ja pinnistelystä, vaan vapaudesta saada olla suola ja valo, koska Jeesus itse on omissaan suola ja valo.

Maan suola

Jeesus sanoo siis meidän omiensa olevan maan suolan, ei siis maailman suolan vaan maan. Se viittaa siihen, millainen meidän vaikutuksemme on ajallisen elämän eri alueilla.

Suolan tehtävä ei suomalaisessakaan ruokapöydässä ollut alun perin maun lisääminen, vaan ennen pakastimia ja jääkaappeja suolaa tarvittiin lihan ja kalan säilömiseen. Suola oli luovuttamattoman tärkeä aina, jotta ruokaa olisi riittänyt halki vuoden. Suolan tehtävä oli estää pilaantuminen. Mitään jo pilaantunutta suola ei kykene palauttamaan kelpolliseksi, mutta se voi estää terveen pahentumisen. Vain Jumalan Pyhä Henki voi turmeltuneen uudesti synnyttää uuteen elämään, mutta uskovien tehtävänä on estää yhteisöllistä turmelusta ja sillä tavalla myös taata mahdollisuudet sille, että Jumalan sana pääsee vapaasti vaikuttamaan ja uudesti synnyttämään ihmisiä.

Jumalan lasten tehtävä on siis olla kaikkialla elämän keskellä suolana, puhdistavana osana. Suola vaikuttaa, kun uskovat tekevät työnsä rehellisesti, eivät anna mitään tukea kuutamourakoinnille, antavat äänensä kuulua yhteiskunnallisessa elämässä. Kun elävä kristitty astuu paikalle, rivoudet ja kiroilu vaikenee. Suola kirvelee ja suolana toimiva saa usein sen myös nahoissaan tuntea. Jos taas suola on menettänyt makunsa, kun uskova on väärällä tavalla mukautunut maailmaan, hänen läsnäolonsa ei vaikuta lainkaan. Silloin ei ole kysymys niinkään ympäristöstä, johon olet joutunut, vaan siitä, että sinä olet menettänyt tuoreen yhteyden Herraan. Herra kutsuu sinua palaamaan parannuksessa uuteen puhtauteen ja totuuden tielle.

Maailman valo

Te olette maailman valo. Ylhäällä vuorella oleva kaupunki ei voi olla kätkössä.(14)

Jeesus sanoi: *"Minä ole maailman valo, joka minua seuraa se ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo."* (Joh. 8:12) Uskovat kristityt ovat maailman valo, koska heidän sydämessään asuu Jeesus Kristus Pyhän Hengen kautta. Jeesuksen valo loistaa uskovan lävitse tälle maailmalle. Uskova on saanut evankeliumin sanan julistettavakseen. Se on sanoma ristiinnaulitusta, mutta ruumiillisesti ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta, joka antaa jokaiselle Hänen luokseen tulevalle elämän. Evankeliumi on Jumalan voima, joka kykenee pelastamaan ihmisen. Pelastus on kokonaan Jumalan työ, sitä emme voi saada aikaan edes evankeliumia julistamalla. Mutta ilman evankeliumia kukaan ei voi pelastua, Jumala käyttää sitä pelastavana välineenään.

Jos annat suusi puhua sitä, mitä sydämessä asuu eli evankeliumia, niin saat enemmän tai myöhemmin nähdä, miten ihmiset tulevat tuntemaan Jeesuksen ja alkavat ylistää taivaallisen Isän nimeä siksi, että saivat ottaa vastaan Sanan valon ja saivat nähdä Jeesuksen synnyttämät hyvät teot elämässäsi. Voit kyllä pitää suusi kiinni, voit kätkeä Herran teot omassa elämässäsi, ja näin estää myös muilta Jumalan valoon pääsemisen. Kysymys ei koskaan ole siitä, että sinä et kykenisi tai jaksaisi loistaa valoa, vaan joko siitä, ettei Jeesus ole koskaan valoksesi tullutkaan tai siitä, että pyrit tukahduttamaan ja sammuttamaan Herran valon omassa sydämessäsi. Jos ja kun annat Herran oman valon loistaa ympärillesi, saat nähdä Herran tekoja. Silloin ei enää ole kysymys siitä, mitä sinä elämässäsi saat aikaan, vaan siitä kuinka paljon Herran armo pääsee sinun kauttasi leviämään.

Tärkeää on pitää mielessä se, että evankeliumin valon levityksessä on kysymys koko kaupungista eli kokokristillisestä seurakunnasta. Yksittäisen ihmisen valo vuorella ei paljoo valaise, mutta koko seurakunta vaikuttaa maailman laajuisesti. Jälleen on kuitenkin korostettava sitä, että ensisijainen tehtävämme ei ole evankelioimiskampanjoilla levittää valoa vaikka niissä itsessään ei olekaan mitään pahaa. Kysymys on siitä, millaista seurakunnan elämä on olemukseltaan. Jos uskovat tunnetaan siitä, että heillä on keskinäinen rakkaus, seurakunnan valo leviää kauas.

Lamppu kotona

Eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. (15)

Seurakunta on siis maailman valo, mutta Jeesus korostaa vielä, miten tärkeää on että lampun valo loistaisi erityisesti myös kodeissamme. Yksilökeskeisinä suomalaisina meillä on kiusaus harjoittaa Raamatun lukua ja rukousta yksityisesti omassa kodissammekin, mutta Jeesus edellyttää, että hengellinen valo kuuluu koko perheelle. Ihanne on, että koko perhe yhdessä jakaa keskenään Jumalan sanan valoa toinen toiselleen. Jos perheessä kaikki eivät ole uskossa, tehtävä on haasteellinen, mutta aivan erityisen tärkeää on se, että meissä oleva olemuksellinen valo saa vaikuttaa kodissamme ja rakkaittemme parissa laajemminkin.

Jumalalle kunnia

Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa." (16)

Vaikka olen korostanut, että suola ja valo ovat meidän olemuksemme, kun Jeesus Kristus on tullut sydämeemme hallitsemaan meitä, käytännössä valo ilmenee nimenomaan hyvinä tekoina. Jäähyväispuheessa Jeesus korostaa samaa asiaa: *Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja se tapahtuu teille. Siinä minun Isäni kirkkaus tulee ilmi, että te kannatte paljon hedelmää ja niin osoitatte olevanne minun opetuslapsiani. (Joh. 15:7-8)*

Koska meissä loistava valo ilmenee Jumalan Hengen synnyttämänä hyvinä tekoina ja rukousvastauksina saatuna Hengen hedelmänä rakkautena, ilona, kärsivällisyytenä ja palveluna, me emme voi saada niistä itsellemme mitään kunniaa. Emme voi esitellä suorituksiamme, vaan teemme kaikki pienimmätkin asiat Herraa varten, hänen kunniaakseen. Kun on kysymys aidosta Pyhän Hengen synnyttämästä palvelusta, kunnian saa yksin Herra. Ihmiset eivät silloin kehu meitä, vaan tajuavat, että tekomme ovat Jumalan vaikuttamia ja antavat niistä kiitoksen Herralle.

Toki meillä on aina suuri kiusaus ottaa itsellemme kunnia hyvistä teostamme, mutta niin tehdessämme varastamme Jumalalta ja usein joudumme sitten nokka savessa tekemään parannusta ylpeyden synnistä. Lihallinen luontomme on kovin altis sotkeutumaan kaikkeen tekemiseemme. Siksi uskova joutuu tekemään parannusta kaikkein parhaimmista teoistaankin. Urho Muroma kertoi, että on yksi rukous, jota hän on vuosikymmeniä rukoillut toistuvasti, mutta koskaan hän ei ole saanut vastausta. Se kuului näin: "Herra, anna armosi, etten nyt tästä saarnastani ota itselleni yhtään kunniaa!" Jokaisen saarnansa jälkeen hän joutui tekemään parannuksen ja pyytämään anteeksi ylpeyttään.

Valo, joka meissä Herran omissa vaikuttaa, ei ole meidän omaamme, vaan Jumalan työtä. Siksi parhaimman palvelummekin jälkeen meiltä kysytään nöyrää asennetta, josta Jeesus puhuu näin:

Kuka teistä, jolla on palvelija kyntämässä tai paimentamassa, sanoo tämän tullessa pelloilta: 'Käy heti aterialle'? Eikö hän pikemminkin sano: 'Valmista minulle syötävää, vyötyädy ja palvele minua sen aikaa kun syön ja juon. Sen jälkeen saat sinä syödä ja juoda.' Ei kai hän kiitä palvelijaa siitä, että tämä teki, mitä oli käsketty. Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme arvottomia palvelijoita. Olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään.'"

(Luuk. 17:7-10)

Armoa on kaikki se, mitä saamme tehdä Jumalan valtakunnan vainioilla. Armahdetulla ei ole mitään kerskattavaa siitä, että on saanut osakseen laupeuden, mutta hänellä on kaikki syy kiittää ja ylistää Armahtajaa.

Esimerkki valon leviämisestä - pastori Itoon uskon tulo

Vuonna 1995 90 -vuotiaana poisnukkunut pastori Ei'ichi Ito tuli uskon 15 -vuotiaana elämänsä ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa. Hänen isänsä perheyryitys oli mennyt vuoden alussa konkurssiin ja nuori Ei'ichi joutunut pimeyteen. Noista ajoista hän kertoi näin:

Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempieni ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempieni ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksiimaan ajan tappamiseksi yhdeksään asti, jolloin ilta-koulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulussa veti minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epä tietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtua ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt, mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani luikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuullut, että "jaso" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat

tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallakin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli synkät ja tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Istuin silmät kiinni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoilla. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat buddhalais- ja shintotemppeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti suunnilleen isoisäni ikätoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Myöhemmin sain kuulla, että hän oli Kinjoo -oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpin. Tämä lähetyksen ylläpitämä arvostettu oppilaitos käsittelee tyttöjen keskikoulun, lukion ja naisyliopiston. McAlpin oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.

Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.

- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden Hän tuli? Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: *'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.'*

Tohtori McAlpin ja avasi Raamattunsa tämän Johanneksen evankeliumin 8.luvun 12. jakeen kohdalta ja luki sen japaniksi.

En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:

- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.

Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani huono, kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempiani. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisten onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

- Pian tulee joulukuu. Jouluna iloitsemme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatkoi.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulini pelastuksesta osalliseksi tässä elämässä ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat pänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetyssaarnaaja sanoikin:

- Ennen kuin rukoilemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:

- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko joku kertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"

Sisimmässäni huusin samalla:

- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!

Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:

- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!

Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä päni päälle ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.1920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehoitettiin aloittamaan kirkossakäynti läheisessä Nagoyan seurakunnassa. Niin osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana käytin kokouksissa kirkon Raamattuja ja laulukirjoja. Halusin kuitenkin kirjoittaa muistiinpanoja Raamattuun ja alleviivata punakynällä puhuttelevia kohtia, joten ostin pienillä säästöilläni oman Raamatun ja laulukirjan.

Seurakunnan vanha pastori Masa-aki Sugihara neuvoi minua joka arkipäivänä lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa Testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua sitten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Mooseksen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:

- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!

Ja tein niin.

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakoulua. Mutta se ei enää katkeroittanut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaistuin ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla mielellä istuuduin hänen eteensä.

- Ei'ichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.

Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:

- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?

Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyyteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyyteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Kun sain ensi kertaa kuulla evankeliumin, tohtori McAlpinhan oli luvannut:

- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.

Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna 1920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti.

Myöhemmin Ei'ichi Itoosta tuli pastori. Hän sai perustaa 17 seurakuntaa ja julistaa lukemattomille ihmiselle rauhan ja valon evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta. Hän toimi sodan aikana myös 7 vuotta lähetystyössä Kiinassa ja myöhemmin Taiwanilla. Vuonna 1995 hän pääsi 90 vuotta täytettyään Herran luo kirkkauteen toimittuaan 65 vuotta pastorina.

Herra kutsuu sinua

Miten on sinun laitasi? Elämme turmeluksen ja pimeyden aikaa maassamme. Tiedätkö, että yksi kynttilä riittää antamaan valon kokonaiseen pimeään huoneeseen. Vielä vanha ja pitkään kulunutkin kynttilä kykenee valaisemaan, kunhan Jeesus valo saa palaa hänessä.

Jos synti on saanut puhaltaa lamppusi sammuksiin, tule tänään Jeesuksen luo, tunnusta koko pimeytesi ja pyydä Häntä antamaan sinulle armo, anteeksiantamus, puhdistus ja uusi elämän valo Hänen yhteydessään. Hän haluaa sen sinulle antaa, Hän odottaa, että saisi olla sinulle armollinen. Herra haluaa antaa sinulle autuuden. Mutta Hän haluaa myös sinut omaan käyttöönsä, maan suolaksi ja maailman valoksi.